

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2019 r. – Adeso/Komisja**(Sprawa T-529/19)**

(2019/C 357/44)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: African Development Solutions (Adeso) (Nairobi, Kenia) (przedstawiciel: adwokat R. Martens)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji – tj. decyzji Komisji z dnia 10 maja 2019 r. – w całości, a tym samym stwierdzenie, że nakazy odzyskania środków przekazanych w ramach umów o udzielenie dotacje FED/2013/313–770 i FED/2013/316–291 w wysokości odpowiednio 3 298 703,59 EUR i 11 919,40 EUR, nie mają żadnej podstawy prawnej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ustanawiającego zasadę dobrej administracji: prawo do bycia wysłuchanym jest wyraźnie naruszane, podobnie jak zasada pewności prawa, ponieważ pomimo wielu poważnych zastrzeżeń zgłoszonych przez stronę skarżącą w odniesieniu do zakwestionowanego sprawozdania z audytu i wielu próśb o zorganizowanie spotkania w celu wyjaśnienia tych ważnych, nierozstrzygniętych kwestii, Komisja odmówiła odbycia takich spotkań, podczas gdy zgodnie z utrwalonym orzecznictwem poszanowanie prawa do bycia wysłuchanym podlega powszechnemu zastosowaniu i stanowi warunek zgodności z prawem wszelkich decyzji podejmowanych przez instytucje UE, musi być zatem przestrzegane zawsze i w odniesieniu do wszystkich postępowań.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności, słuszności i dobrej wiary w stosunkach umownych, ustanowionej art. 5 ust. 4 TUE, gdyż wydając niezwłoczne nakazy odzyskania środków bez umożliwienia stronie skarżącej przedstawienia stosownych wyjaśnień w zakresie zakwestionowanych wniosków z audytu poprzez udzielenie przez kierownictwo długo opracowywanej odpowiedzi i zorganizowanie proponowanych spotkań – strona pozwana nie działała w dobrej wierze i wykroczyła poza to, co było właściwe i konieczne, podczas gdy odpowiednie polubowne rozstrzygnięcie sporu mogło być wystarczające w pierwszej kolejności, czego wymagają ogólne warunki umowy w sprawie przyznania dotacji. W związku z tym zlekceważenie wniosku strony skarżącej o polubowne rozstrzygnięcie sporu nie było ani konieczne, ani istotne dla uzasadnienia decyzji strony pozwanej. Takie zachowanie jest całkowicie sprzeczne z zasadą proporcjonalności, która oznacza, że jeżeli kilka środków jest właściwych, tak jak w tym przypadku, należy wybrać te, które są najmniej inwazyjne i uciążliwe (*quod non*).